

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa R. A. przeciwko D. M. i A. M. o wynagrodzenie za pracę, oddalił wniosek pozwanego D. M. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu (pkt 1), odrzucił sprzeciw pozwanego od wyroku zaocznego z dnia 16 czerwca 2014 roku (pkt 2) oraz oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt 3).

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przychylenie się do stanowiska pozwanego, jakoby nie dokonał czynności procesowej bez swojej winy. Wskazał, iż wyrok w przedmiotowej sprawie uprawomocnił się w dniu 24 lipca 2014 roku, natomiast pozwany w dniu 25 sierpnia 2014 roku złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż informacje o wydaniu wyroku powziął dopiero w chwili otrzymania zawiadomienia o wszczęciu egzekucji tj. w dniu 18 sierpnia 2014 r., nigdy nie otrzymał natomiast przesyłki z Sądu i tym samym nie miał możliwości ustosunkowania się do roszczeń powoda.

Sąd Rejonowy podniósł, iż odpis wyroku zaocznego został doręczony pozwanemu przez awizo w dniu 9 lipca 2014 roku na adres ul. (...) wskazany przez pozwanego, który istnieje również na wszystkich dokumentach tj. porozumieniach pracodawcy i pracownika o rozwiązaniu stosunku pracy, a także widnieje w systemie elektronicznej identyfikacji osób w bazie PESEL- Sąd, jako adres zameldowania pozwanego na pobyt stały. Ponadto Sąd podniósł, iż pod wskazanym adresem jeszcze w lutym 2014 r. pozwany osobiście odebrał przesyłkę z Sądu. Tym samym, Sąd uznał, iż nie można dać wiary skarżącemu, jakoby pierwszą informację o postępowaniu sadowym otrzymał dopiero na skutek zawiadomienia komornika o wszczęciu egzekucji.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, a w konsekwencji odrzucił sprzeciw jako złożony po terminie. Wobec powyższych ustaleń Sąd Rejonowy nie znalazł też podstaw do stosowania art. 346 § 1 kpc i wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku także oddalił.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w całości przez pozwanego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 344 k.p.c. pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu tygodnia od doręczenia mu wyroku. W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty przeciwko żądaniu pozwu oraz fakty i dowody na ich uzasadnienie. Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, a także sprzeciw nieopłacony, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie zaś z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona, nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu (art. 169 § 1 kpc). W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek (art. 169 § 2 kpc).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż w rozpoznawanym przypadku nie zostały spełnione warunki pozwalające na przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 16 czerwca 2014 r.

Konieczną i podstawową, przesłanką przywrócenia terminu jest bowiem brak winy w uchybieniu po stronie osoby dokonującej (zamierzającej dokonać) określonej czynności procesowej oraz terminowe złożenie wniosku w tym przedmiocie, w którym nadto uprawdopodobniono by wskazane okoliczności. Te natomiast przesłanki w niniejszej sprawie nie zostały spełnione.

Na gruncie rozpoznawanego przypadku przyczyną uchybienia terminowi do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, w ocenie skarżącego, był rzekomo niezawiniony brak wiedzy pozwanego o wskazanym orzeczeniu, z uwagi na brak jego prawidłowego doręczenia. Z twierdzeniem tym nie można się zgodzić.

Przede wszystkim nieuprawnionym jest twierdzenie skarżącego, iż Sąd błędnie ocenił materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, a w szczególności w sposób niewłaściwy ustalił jego adres zameldowania. Odnosząc się do powyższego podkreślić należy, iż Sąd zobowiązał pozwanego do wskazania w terminie tygodnia pod rygorem oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, czy adres w Ł. przy ul. (...) pozostaje aktualny, wobec osobistego odebrania przez pozwanego w dniu 25 lutego 2014 roku przesyłki zawierającej odpis pozwu w przedmiotowej sprawie i skierowanej na ten adres. Tymczasem pozwany, w żaden sposób nie odniósł się do powyższego. Nie zakwestionował również autentyczności podpisu na zwrotnym potwierdzeniu odbioru przesyłki z dnia 25 lutego 2014 r., a zatem nie można dać wiary twierdzeniom pozwanego, jakoby pierwszą informację o toczącym się postępowaniu otrzymał dopiero na skutek zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Podniósł natomiast, iż nie przypomina sobie, aby kiedykolwiek otrzymał na swój adres korespondencyjny tj. ul. (...), (...)-(...) B. jakąkolwiek przesyłkę z Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, wskazując jednocześnie, iż jest to jedyny prawidłowy adres do korespondencji.

Niemniej jednak zaznaczyć należy, iż doręczenia pism procesowych dokonywano na adres w Ł. przy ul. (...), który został wskazany przez powoda, a także ujawniony w dokumentach takich jak porozumienia o zmianie treści umowy o pracę, porozumienie o rozwiązaniu stosunku pracy czy w świadectwie pracy oraz ustalony dodatkowo na podstawie systemu elektronicznej identyfikacji osób w bazie PESEL- Sąd. W związku z powyższym, brak było podstaw do kwestionowania prawidłowości doręczeń w toku postępowania. Natomiast, nawet gdyby przyjąć, iż Sąd kierował korespondencję na niewłaściwy adres, obowiązek zgłoszenia zmiany adresu bezsprzecznie ciążył na pozwanym. Otrzymując bowiem odpis pozwu na adres ul. (...), którego odbiór osobiście pokwitował, został pouczony o obowiązku zgłoszenia ewentualnej zmiany adresu i skutkach prawnych nie dochowania tego obowiązku.

Mając powyższe na uwadze podkreślić należy, iż przepis art. 168 § 1 k.p.c. nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, gdyż jest zasadą, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. O braku winy strony można zatem mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś przyczyna, która spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. Dlatego w każdym przypadku przy ocenie braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu uchybionego przez stronę należy uwzględniać wymaganie dołożenia należytej staranności człowieka przejawiającego dbałość o swe własne życiowo ważne sprawy. (postanow. SN 14-04-2010 III SZ 1/10 LEX nr 602071).

Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż pozwany takiej staranności nie dołożył. W szczególności nie zadbał o to by korespondencja związana z prowadzonym postępowaniem sądowym była doręczana na adres, pod którym jej odbiór będzie możliwy. Natomiast z uwagi na fakt, iż pozwany nie odebrał przesyłek, słusznie uznano przesyłki za doręczone i pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia. Brak więc było podstaw do uznania, iż adresat nie zapoznał się z treścią przesyłek bez swej winy, a złożenie sprzeciwu po terminie nie było efektem jego procesowych zaniedbań. Pozwany dopuścił się niedbalstwa, które nie może być usprawiedliwione.

W ocenie Sądu Okręgowego, w ujawnionych okolicznościach sprawy, Sąd Rejonowy słusznie zatem oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego, a wskazany sprzeciw jako złożony z naruszeniem art. 344 § 3 k.p.c. odrzucił. W konsekwencji na podstawie art. 346 § 1 k.p.c. prawidłowo nie uwzględnił też wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie skarżącego jako bezzasadne.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć stronom.